

SEZGİN KAYMAZ • **Kaptanın Teknesi**

SEZGIN KAYMAZ 1962'de Sinop'ta doğdu. Konya Anadolu Lisesi'ni bitirdi. Hacettepe Üniversitesi İngilizce Dilbilimi Bölümü'nü, Türkçe dersini veremediği için son sınıftan terk etti. 1976'dan itibaren oyuncu ve teknik direktör olarak hentbolla uğraştı. Kitabın yayımlandığı tarih itibarıyla Türkiye Voleybol Federasyonu'nda Koordinatör olarak çalışıyordu. Bütün romanları (İletişim'den çıktı): *Uzunharmanlar'da Bir Davetsiz Misafir* (1997), *Geber Anne!* (1998), *Kaptanın Teknesi* (1999), *Lucky* (2000), *Zindankale* (2004), *Ateş Canına Yapışsın* (2008), *Kün* (2013). Hikâyeleri: *Sandık Odası* (2005), *Medet* (2007).

sezgin.kaymaz@gmail.com

İletişim Yayınları 512 • Çağdaş Türkçe Edebiyat 75

ISBN-13: 978-975-470-713-7

© 1999 İletişim Yayıncılık A. Ş.

1-6. BASKI 1999-2009, İstanbul

7. BASKI 2013, İstanbul

KAPAK Suat Aysu

KAPAK FOTOĞRAFI Sarp Soysal

UYGULAMA Hasan Deniz

DÜZELTİ Güneş Akkor

BASKI ve CILT Sena Ofset · SERTİFİKA NO. 12064

Litros Yolu 2. Matbaacılar Sitesi B Blok 6. Kat No. 4NB 7-9-11

Topkapı 34010 İstanbul Tel: 212.613 03 21

İletişim Yayınları · SERTİFİKA NO. 10721

Binbirdirek Meydanı Sokak İletişim Han No. 7 Çağaloğlu 34122 İstanbul

Tel: 212.516 22 60-61-62 • Faks: 212.516 12 58

e-mail: iletisim@iletisim.com.tr • web: www.iletisim.com.tr

SEZGİN KAYMAZ

Kaptanın Teknesi



Gelirken, ne kadar gerçeküstü varsa, hepsini beraberinde getirdi
'O'...

'O'...

Vakitle birlikte, vakitlice gelen...

Hayatımı allak bullak eden, sonra da ortalığı bana toplatan...

Bir kapı aralandı üç gün önce ve 'O' girdi hayatıma...

Güneş kadar yakıcıydı, buz gibi don...

Deprem kadar yıkıcıydı tufan gibi bir son...

'O'ydu hepsi de...

Ruhumun tufanı, tufanımın Nuh'uydu...

Kim, benim sandığım 'ben' olmadığını öğretebilirdi bana?..

Vakti, bir kılıç gibi kuşanan kim olabilirdi?..

Kimdi, hiç tanımadığım halde, hep beklediğim?..

Sarı gözlü, kara giysili o yakışıklı kimdi?..

'O'ydu elbette!..

* * *

Durmamalı, dinlenmemeli ve yazmalıyım 'O'nu. Uyumamalıyım, yemek de yememeliyim gerekirse ve zamanında bitirmeliyim... Yoksa, 'O'nun kim olduğunu benden başka bilen de olmayacak...

* * *

Üç gün önce başladı her şey... sadece üç gün önce...

12 Ekim, Pazartesi

Hamit Çalıkıran'ın 'Fonetik' dersindeydik. Adamcağızın ne konuştuğu, ne anlattığı beni pek ilgilendirmediği için her zaman olduğu gibi, yanımda oturan Cavidan'a sataşp duruyordum. Dersin bitmesine on beş-yirmi dakika vardı. Kapı çalındı. Çalıkıran, dersinin bölünmesine ifrit olur. Gene oldu huyu itibarile. Şöyle hafif bir kalp spazmı geçiriyormuş gibi son kelimesini güçlükle yutup, dik dik, tıkırdatılan kapıya bakmaya başladı. Derken, kapı açıldı ve içeriye 'O' girdi... Tabii, o anda, onun 'O' olduğunu bilmiyordum... ve yine bilmiyordum ki ismini öğrendikten sonra bile 'O', içimde biryerlerde, hep 'O' olarak kalacak... 'O' işte... Ortadan uzun, kumral gibi de değil gibi, Ninja misali tepeden tırnağa kapkara giyinmiş bir genç irisi...

'Çok özür dilerim bayım.' Durdu. Bir 'es' verdikten sonra devam etti:

'Kayıt işlerini ancak tamamlayabildim. İzin verirseniz, derse girmek istiyorum.'

İçimden gülmek geldi. Çalıkıran'a 'Bayım' ha? Hatta, dışımdan da gülmek geldi, çaktırmadan gülüp Cavidan'ı dürttüm. İngiliz Kraliyet Akademisi'nden mi geldin lan? Orda 'Sör' olunca, burda 'Bayım' oluyor demek... Zavallım... besbelli yeni

kayıt. Ne bilsin Çalıkıran'ın şerrini? Merhamete geldiğimi belli etmemeye çalışarak, Cavidan'a dönüp;

'Hiyardaki hevese bak,' diye fısıldadım. '...iki ay sabretmişsin, on dakika daha sabretsene! Çalıkıran'ın eline düşmeye değer mi?'

Buram buram merhamet kokan, başka hiçbir art niyet taşımayan bu fiskos eleştirimi henüz bitirmiştim ki sırtımı, üşüten bir rüzgârın yaladığını hissettim. Bir tuhaf oldum. Sanki, 'birisi' tarafından, yakın göz hapsine alınmış gibiydim. Belki de 'O', hiyar dediğimi duymuştu da arkadan arkadan kesiyordu ense tıraşımı. Kafamı bir çevirecek olsam, 'O'nunla göz göze geleceğimizden emindim, ama bakamadım, tırstum. Merakım da içimde kaldı bu yüzden. Hakikaten 'O' baktı diye mi sırtımda yeller esmişti acaba?

Allah'tan, Çalıkıran hemen şarladı da, tedirginliğimi sırtımdan atıp, 'O'ndan tarafa dönebildim. 'O' da, Çalıkıran'dan tarafa dönmüştü zaten...

'Mösyöö...' diyordu Çalıkıran. 'Şu dakikaya kadar, Beytepe koridorlarında koyun mu güdüyordunuz yoksa?'

Bu tür aşağılamalardan, bana yapılmadığı sürece, çok hoşlanırdım esasen, ama nedense, o anda hoşlanmak bir yana, üzül-müştüm bile. Hadi, 'O' sana 'Bayım' dedi diye kızdın, sen de 'O'na 'Mösyö' de, tamam, anlayışla karşılız, ama 'koyun gütmeye' falan ne ayak? Heves etmiş, bir kırlangıç gibi kanat çırpıp çırpı derse gelmiş işte... Niye kalbini kırıyosun?

Kendime gelsem iyi olacaktı. Ne oluyordu bana? Kırılan kalp benim miydi ki, için için hocaya bozuk atıyordum? Kıs kıs gülmek gerekirken kös kös surat asmak da nerden çıkmıştı? Tanımadığım birine yapılan hakaret, hiç tanımadığım vicdanımı niye sızlatırdı? İnsanlaşıyor muydum ne? Buna sebep, 'O' muydu, yoksa ben miydim? Harbi bir analiz yapabil-mek amacıyla, 'O'na, daha dikkatli bakma gereği duydum. İlginç, aman aman bir tip miydi ki, anaç tavuk gibi kol-kanat germeye kalkıyordum? Di mi?.. Bir bakmak lazımdı, nedir, neye benzemektedir diye... Ne bileyim, hem hoştu da, hem de değil gibiydi sanki... Kafamı başka tarafa çevirdiğim anda, kılığın kıyafeti hariç, suratı gözümün önünden kayboluyordu...

Öylesine ilgilenmişim demek ki... Isınacaktım galiba... Kendimi ezik hissetmemi sağlayacak hiçbir artısı yoktu çünkü. Normaldi de, değil gibiydi... Yok yok... normal sayılırdı...

Dedim ki içimden; 'Cüsseli çocuk maşallah! Heybetine güvenip Çalıkıran'ı anasından doğduğuna pişman etse bir güzel de, hem ders kaynasa, hem de kavga seyretsek.'

Doğaldır, bu niyazıma paralel, sözkonusu cüsseli çocuktan, cüssesine yaraşır, ağır, ağıdalı, tumturaklı ve aynı zamanda da Çalıkıran'ı lök gibi oturtacak bir çıkış bekledim... Boş yere beklemişim. Herif, sadece, o yumuşacık sesiyle, kuru bir 'Özür dilerim' dedi ve kıcını dönüp, henüz giremediği kapıdan çıktı gitti. Çalıkıran, kavga seyretme umutlarımı da beraberinde götüren müstafi koyun çobanının arkasından, içinde kalan öfkenin gazıyla, kapalı kapıya baktı durdu bir süre...

Aslında, ben de öyle yaptım... Nereye baktığımı bilmeden, şampanya sarısı kapıya boş boş bakıp dururken Cavidan'ın bet sesiyle kendime geldim:

'Şşşt... seninki çok çabuk akıllandı kız!'

Tersledim:

'Nerden benimki oluyomuş?'

'Eee, Allah'ı var, yakışıklı çocuk. Sen, daha görür görmez, ağına nasıl düşüreceğini planlamışsındır bile.'

'Aman istemem... Senin olsun... Al...'

'İyi... ver...'

Nedenini bilmiyordum ama Çalıkıran derse devam etmeye başladıktan sonra bile, her ne kadar, Cavidan'la dalaşıp dikkatimi dağıtmaya çalıştıysam da, 'O'nu düşünmekten kendimi alamıyordum. Söylemesi ayıp, 'O'na odaklanmışım... da... niye?.. Sebepsiz olamazdı bu düşünüş... Başka, bambaşka bir havası vardı 'O'nun... Sınıfa girer girmez yarattığı etki, Yorkshire Terrier çiftliğine dalan bir Kangal'ın yarattığı etkiden farksız olmuştu. Çalıkıran sayesinde zaten var olan sessizlik, çok daha derin bir sessizliğe dönüşüvermişti. Sessizlik, mutlak bir hal almıştı sanki. Düşündükçe farkediyordum.

Cavidan'la mı daha çok cebelleştim, kendimle mi, bilemiyorum ama nihayet, tabiat kuralları, saatlerin akrebiyle yelkova-

nını en sevdiğim yere getirmek için, Dünya'yı azıcık daha döndürdü ve ders bitti. Sevindim doğal olarak, fakat bu sevincim dahi bir acayıtı. Harbiden de ders bitti diye değil, 'O'nu tekrar görebileceğim diye seviniyordum sanırım. Endişelenebilirdim her an. Neler oluyordu bana? Kendi duygularından, benim kadar emin birine rastlamış mıydım evvel ömrümde?.. Hayır!.. Peki, kendimi böyle ilk kez gördüğüm bir adama mel mel bakarken suçüstü yapmış mıydım hiç?.. Gene hayır!.. O halde, endişelenmemde hiçbir sakınca yoktu... Derhal endişelendim... Panik içinde, bir taraftan, 'O'nu yeniden görmek hevesime 'Çüş!' demeye çalışırken, bir taraftan da bastıramadığım bir açgözlülükle, assolist bekler gibi, sahne kapısına, yani sınıfın kapısına bakmaya başladım.

Çalıkıran, çıkarayak, âdeti olduğu üzere, ertesi güne okuyup gelmemizi istediği, bilmemkaç sayfa metni tahtaya yazıp, teneffüsümüzün bir-iki kıymetli dakikasını daha gasp ederken, ben de, âdetim olduğu üzere, bu çabasını sallamıyordum bile... Yalnız, bu defaki sallamayışım bir başka türlüydü... Bir ders öncesine kadar, her akli başında öğrenci gibi, sırf hocayı sallamamak için hocayı sallamayan ben, bu defa, hocayı sallamadığım için hocayı sallayamıyordum. Bu, harbiden çok tuhaf bir durumdu. Habire 'O'nu düşünüyordum. 'Şu herif bi an önce gitse de, o herif gelse!' diye dualar ediyordum.

Önce, dualarımın birinci kısmı kabul olundu ve 'Şu herif gitti. Yerimde, geriye doğru kaykıldım. Böylece, kapıyı daha geniş bir açıyla dikizleyebilecektim. Keş Cavidan da hemen bir sigara tellendirdi. O, ilk dumanını suratıma üflerken, ben de 'O'nu niye bu kadar çok merak ettiğimi merak ediyordum. Sırf; 'Hıyar' dediğim zaman, arkamdan baktığını sandım diye mi?.. Sınıftaki sessizliği bile susturdu diye mi?..

'Çatlama çatlama... gelir şimdi.'

Cavidan'dı. Bana bok atıyordu resmen. O kadar çok mu ele veriyordum kendimi? Hemen salağa yattım:

'Ha?'

'Şimdi gelir dedim... Utanmasan, koridora fırlayıp çocuğu oracıkta iğfal ediceksin.'

Bu kızı seviyordum. Ne güzel, tam zamanında imdadıma yetişip kurtarmıştı beni.

‘Ağzını topla,’ dedim, yarım baş, ondan tarafa doğru dönerek, ‘...beni sen mi sandın?’

Kapıyı gösterdi.

‘Hadi gözün aydın,’ dedi. ‘...kes tatavayı da, kalk iki rekât şükür namazı kıl. Adamın geldi.’

Cavidan’ın, ev satmaya çalışan emlakçı iştahıyla sınıfın kapısına doğru uzattığı eline tokadı vurup kendimde görmeye tahammül edemediğim bir heyecanla o tarafa döndüm. Haki-katen de gelmişti. Ohh... Oh olmasına oh da, ne tuhaf bir tipti ya!.. Akla ve diğer tescilli beş duyuya ok gibi saplanıveren, gelgelelim bahsi geçen beş duyuya yönelik hiçbir etkisi olmayan, akılda ise zaten hiç kalmayan!.. Hep varmış, herkesin bildiği bir alışılmışmış da, bir o kadar da alışılmamışmış gibi... Rahat duruşlu ve hoş, beraberinde getirdiği soğuk rüzgârla ür-kütücü ve nahoş!.. Şaşırtıyor muydu ne?.. Nerden geliyordu o rüzgâr?.. ‘O’ndan mı?

İçimdeki hacı karşılama coşkusunun nedenini bir türlü anlayamıyordum. ‘O’ kim oluyordu ki, benim ilgimi çekiyordu? Savaşmaya başlamıştım kendimle ve pek de iyi etmiştim yani. Savaşmak, zihnimi açıyor, beni bana düşman edene düşman olmamı sağlıyordu. Hiç olmazsa bu sayede, kendime nişan almak yerine, ‘O’na nişan alabiliyordum... Evet... Başarıyordum... ‘O’na gıcık olmayı başarıyordum sonunda... Gıcık gıcık baktım... ‘O’ da zaten, kapının ağzında dikilmiş, gıcık gıcık bana bakıyordu. Huzursuzlandım, ama gözümü kaçırmadım. Uzaktan uzağa kesiştik... Beni, gözleriyle inceliyordu incelemesine de ben, sanki elleriyle inceliyormuş gibi huylanıyordum. Tam gözümü kaçıracaktım, harekete geçti. Kirpiğini dahi oynatmadan, bana doğru gelmeye başladı. ‘Hıyar diyen sen miydin kız?’ deyip tokadı yapıştırarak dedim içimden. Yerimde küçülüp Cavidan’a sokuldum. Abartmışım. Tokat mokat yapıştırmadı doğal olarak. Çocuk n’apsın, üzerinde defter kitap bulunmayan sıralardan birine geldi, oturdu. Başka bir sürü boş sıra varken, tam benim önümdekine gelip oturduysa, ken-

dime pay çıkaracak ne vardı peki?.. Bir şey yoktu elbette, ama kazın ayağı öyle değildi... Benim önümdeki, yani bana en yakın olan sandalyeyi seçmiş olması, her ne kadar normal bir seçim de olsa, 'O'na duyduğum ilgiyi, 'O'nun da bana karşı duyması ihtimali, duygu zaafılarını eşitleyeceğinden, 'Vardır elbet bi bit yeniği. Kesin benim için seçmiştir burayı,' diye düşünmek, işime geliyordu... Öyle düşündüm ben de... Di mi?.. Onca boş yer varken, niye kitap rafına ayaklarımı dayadığım sırayı seçiyosun?

Artık önümdeydi. Ben de 'O'nun arkasında... Değil mi ki, 'O' da Çalıkıran'ın dersinde arkamdan bakıp, beni huylandırmıştı, rahat rahat intikamımı alabilirdim. Vakit kaybetmeden hareket geçtim ve ense tıraşını incelemeye başladım. Aynı anda, ensesine tükürmüşüm gibi irkilip ayağa fırladı. Yerimde tortop oldum korkudan. Üstüme düşen kara gölgesi, 'O'nu, olduğundan da iri gösteriyordu. Veya 'O', benim, olduğunu sandığımdan da iriydi... Yani, çapraz bulmaca tabiriyle: 'Oylumlu...'

Özür dilemeye, bir daha arkasından bakmayacağıma dair yemin etmeye hazırlanarak, suratına baktım. Olanca şirinliğimle sırtıma çalıştım. 'O' da bana güldü belki. Peşinden de; 'İzninizle' deyip, sandalyeyi ayağımın altından usulca çekti. Derdi oymuş demek. Arkasını dönüp, ayak tabanlarımın işgalinden kurtardığı sevgili sırasına gururla otururken, içimden, öfkeyle saydırmaya başladım: 'Hırt!.. Hocaya dayılanamıyosun, bana dayılanıyosun di mi?.. Sığır çobanı!.. Kara kargalar gibi giyinmişsin, gören de bi halt sanır!.. N'olur lan ayağımız orda dursa?.. Sırtına mı yasladık?'

Çok bozulmuştum. Belki Cavidan, geleneksel yılışıklığıyla, saçlarını attıra attıra araya girmese, şöyle hapsirme ayaklarına yatıp, ensesine sahiden tükürebilirdim.

'Ay hoşgeldiniiz... Nasıl oldu da dördüncü sınıftan kayıt yaptırmayı başarabildiniz? Hayır, başka bi okuldan yatay geçiş filan da kabul etmez bunlar.'

'O', aşırı derecede abartılı bir nezaketle, bütün vücudunu, adeta reverans yapar gibi, sırasıyla birlikte Cavidan'a çevirip cevapladı:

‘Haklısınız. Çok zorluk çıkardılar ama...’ Bana da bir göz atıp fitilli kadife sesiyle devam etti: ‘...yurtdışından gelenlere öğrenim hakkı tanıyan, eski tarihli bir Üniversite Senatosu kararına dayandırdık sonunda.’

Cavidan’la samimiyeti ilerletmesine izin veremezdim. Sesi-me, iğneleyici bir hava vererek aralarına girdim:

‘Ne kadar mütevazisiniz! Demek, koskoca Avrupalarda okudunuz?’

Bu sefer, daha dikkatli baktı. Bir önceki ders, ensem arkasından baktığı gibi. Aynı ürpertiyi hissediyordum çünkü. Yalnız, bu kez, Çalıkıran’ın dersinde olduğu gibi, sırf hissetmekle kalmıyor, ‘O’ bana bakarken, ben de ‘O’na baktığım için, bana baktığını görüyordum da ayriyeten. Neredeyse burun burunaydık zaten. Görmeyip de ne yapacaktım? Dosdoğru gözlerimin içine bakıyordu hem de... Ne bakıştı ama! Hatta, ne gözdü ama... Sapsarı... Sarı göz olur mu?.. Oluşmuş demek... Pırl pırl, bir çift sarı göz... Öyle kem göz falan değil ha... Sarı... Çiçek sarısı mı desem, ne desem?.. Ne bileyim ben?

Hipnotize olmuş gibiydim. Gözlerinin içinden çıkmaya çalışıyor, çıkamıyordum. ‘O’ ise, hiçbir şey söylemeden; ‘Sana hiç bozulmadım,’ dercesine, hafif hafif gülümseyerek, kurtarmak için çabalayıp durduğum gözlerimi sımsıkı tutmaya devam ediyordu.

Bakan ‘O’ olduğu için mi ben de ‘O’na bakıyordum, yoksa, ben ‘O’na bakıp durduğum için mi ‘O’ da bana bakıyordu, meçhuldü. ‘O’nun yerinde, ‘O’ değil de başka biri, mesela, bizim sınıfın az gelişmiş oğlanlarından biri olsaydı, yüzde yüz, benim cazibeme kapıldığı için öyle baygın baygın baktığını düşünürdüm. Ne var ki, karşımdaki ‘O’ydu ve ben kendimi son derece ‘baygın’ hissediyordum... Yok yok... ben ‘O’nun cazibesine kapılmışım bal gibi... Çok enteresan göz rengi var da ondan bakıyorumdur,’ diye düşünmeye çalıştığım halde, bu nefsi müdafaayı, kendi nefsim bile yutturamıyordum.

Huzursuzlanmışım iyice. ‘O’na, her geçen an, biraz daha fazla kapıldığımı bile bile, her geçen an, biraz daha fazla bakmaya devam ediyordum. Cavidan gaddarca çimdikleme,

durduk yerde, elin herifine evlenme bile teklif edebilirdim. Çok fena acıtmıştı kaltak! İyi ki de acıtmıştı hani. Gözlerime inen buğu bulutu, sarı gözlerle arama girmişti de o sayede esaretten kurtulmuşum hiç olmazsa. Ama yine de altta kalacak değildim. Derhal Cavidan'ı ele verdim:

'Ne çimdikliyorsun be?'

O da altta kalacak değildi herhalde.

'Yanıldın canım,' dedi. '...sen çimdik yemek hayaliyle yaşadığın için, halüsinasyon görüyorsun. Seni çimdikliyecek kadar da düşünmedik.'

Donakaldım birden. Ne oluyordu bize böyle ya? Kabak çiçeği gibi açılmanın alemi var mıydı bir çaylağın önünde? Parlak oğlanların dikkatini çekmeye çalışan, yeniyetme lise kızları gibiydik bu halimizle. 'O' da dönmüş, bu hokkabaz sahnesini keyifle izliyordu maşallah! Böyle bir rezalete meydan verdiğim için, öncelikle kendime, sonra da bu rezaleti efendi efendi oturup izlediği için 'O'na gıcık kapıp cıvıldaayan sesimi soğutuverdim:

'Bu sınıfta çok ceryan vardır. Boynunuz tutulmasın?'

Bana anlayışla bakıp sessizce önüne döndü. Dersini almıştı artık. Yüksel, kâbus gibi gelip de tepeme dikilmeseydi, Cavidan'a da ufak bir ders verecektim aslında ama Yüksel'in yanında olmazdı.

Yüksel, etrafında sakal tıraşı gelmiş bir alay zıpçıkıyla, koruma ordusunun arasındaki Amerikan Başkanı havalarında, her teneffüs, koridorlarda dolaşır terör estiren bir it çeşidiydi. Ne sağcıydı, ne solcu... sadece pislikti... Hiç hazzetmezdim... Ayrıca, ne yalan söyleyeyim, pisliğinden de korkardım. Notunu, onu ilk gördüğüm gün verdiğim için, uzak kalmayı, bulaştırmamayı başarmıştım enikonu... Benimle yaşıtı... Cavidan'dan da bir yaş küçük... Belki akranlığımıza hürmeten, saldırmazdı bize pek... Esasen, onun bizimle akran oluşunun nedeni, bizim gibi, üniversite sınavını, ancak beşinci girişinde kazanmış olması değil, her sınıfı asgari üç sene okumasından ötürü, iki defa okuldan atılıp iki defa da aflla geri dönmüş olmasıydı. Çok temkinli davranmışımdır Yüksel'e karşı. Bilirdim

ki, azıcık yüz verecek olsam, sınıfın diğer zavallılarına yaptığı sözde şakaları, bana da yapmaya kalkacak... Sert olmaya kalksam, herifin istediği zaten o, anamı ağlatacak... İdare ederdim bu yüzden... Ne havlardım, ne yalardım kısacası... Ucundan-kıyısından bulaştığı da olmaz değildi hiç... O zaman da ince diplomasiyle götürürdüm işi... Ne yapayım?

Alçak herifin tekiydi canım. Ağzı bozuk, densiz, seviyesiz, puşt, zirzooop... Hep düşünürdüm. 'Doğduğu gün, bunun kulağına ismini okurken, babasının dili sürçmüş olmalı. 'Alçal' diyeceği yerde, 'Yüksel' demiş.'... Her neyse... Onca senelik okul hayatımda, kopya hazırlamak ve yakalanmadan çekmek, milleti, dinlemediğim derslerin notlarını bana vermeleri için ikna etmek ve Cavidan'ı deşarj musluklarımı açsın diye, bol miktarda kullanmak haricinde, en çok özendiğim, emek harcadığım işlerden biri olmuştu Yüksel'den uzak durmak. Yine de dediğim gibi, bütün gayretlerime rağmen, gün olmuş, ayağıma dolanmıştı. İşte o gün de anlaşılan o günlerden biriydi ve it, ayağıma dolanacağı benziyordu. Sabah sabah, sınıfa, haranın damızlık aygırı gibi girmiş, ona kişnemiş, buna çifte atmış, şunu elleyip öbürünü yalamış, fırl fırl, döne döne yaklaşıp sınırlarıma girmişti demek ki... Aklım fikrim 'O'nda ve 'O'na teşne olan 'ben'de olduğu için, son ana kadar farke dememişim.

Tepemde, sırta sırta dikiliyordu. Şöyle bir, kafamı kaldırıp baktım. İlgilenmiyormuş ayaklarına yatarak önüme döndüm. 'Ses çıkarmam muhatap olmam, yüz bulamayacağını anlayınca çeker gider,' diye de umdum... Lakin, her umduğu şey, insanın mıdır?.. Gitmedi işte... Sabrettim... Gene gitmedi... Ben sabretmeye devam ettikçe, o da gitmemeye devam etti... Sinirlendim sonunda... Öfkelendiğimi çaktırmamaya çalışarak, yılan gibi tısladım:

'Yükselcim?'

'Efendim Selencim?'

'Sen...' dedim. '...Romen Diojen adında birinden bahsedildiğini duydun mu hiç?'

Taş geldiğini anlamıştı. Kızardı.